

MURAT GÜLSOY

602. GECE

KENDİNİ FARK EDEN HİKÂYE

İNCELEME

Murat Gülsoy

602. GECE

KENDİNİ FARK EDEN HİKÂYE

Can Yayınları: 1835

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2009

1. basım: Eylül 2009

2. basım: Ekim 2009

Bu kitabın 2. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Erkal Yavi

Kapak düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Gelengül Çakır

Düzeltili: Füsün Güler

Kapak baskı: Çetin Ofset

İç baskı ve cilt: Şefik Matbaası

ISBN 978-975-07-1089-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Murat Gülsoy
602. GECE
KENDİNİ FARK EDEN HİKÂYE

İNCELEME

CAN YAYINLARI

**MURAT GÜLSOY'UN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
DİĞER KİTAPLARI**

OYSA HERKES KENDİSİYLE MEŞGUL / *öykü*
BU KİTABI ÇALIN / *öykü*
ÂLEMLERİN SÜREKLİLİĞİ VE DİĞER HİKÂYELELER / *öykü*
BİN BİR GECE MEKTUPLARI / *öykü*
BU FİLMİN KÖTÜ ADAMI BENİM / *roman*
BU ANI DAHA ÖNCE YAŞAMIŞTIM / *öykü*
BÜYÜBOZUMU: YARATICI YAZARLIK / *deneme*
SEVGİLİNİN GECİKEN ÖLÜMÜ / *roman*
İSTANBULDA BİR MERHAMET HAFTASI / *roman*

Murat Gülsoy, 1992-2002 yılları arasında arkadaşlarıyla *Hayalet Gemi* dergisini çıkardı. 2000 yılından bu yana aynı ekiple elektronik yayınevi altkitap.com'u yürütüyor. *Bu Kitabı Çalın* adlı kitabıyla 2001 yılı Sait Faik Hikâye Armağanı'nı ve *Bu Filmin Kötü Adamı Benim* adlı romanıyla 2004 yılı Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazandı. *Bu Kitabı Çalın* Almanya'da *Stehlen Sie dieses Buch* adıyla yayımlandı. *İstanbul'da Bir Merhamet Haftası* birçok dile (Çince, Makedonca, Rumence, Bulgarca) çevriliyor. Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyesi, mühendislik ve yaratıcı yazarlık dersleri veriyor; sadece yazmayı değil yazmak üzerine düşünmeyi de seviyor.

Murat Gülsoy'un internet adresi:
www.muratgulsoy.com

Duvarı delmelisin. Delmek zor değil; ince kâğıttan yapılmış. Zor olan, kâğıdın üzerindeki duvarı nasıl deleceğini gösteren resim tarafından kandırılmamak. O kadar aldatıcı bir resim ki, “Durmadan deliyor olmayayım?” demekten kendini alamazsın.

Franz Kafka, Şato

İÇİNDEKİLER

Borges ve diğçerleri

602. Gece: Kendini Fark Eden Hikâye 13

Ahmet Hamdi Tanpınar

Yalnızlığın Aynası 85

Oğuz Atay

Demiryolu Hikâyecileri'nin Ubormetengası 137

Ben de Sonunda Senin gibi Ölecek miyim? 162

Orhan Pamuk

Yaratıcı Yazar: O Öteki Kişi 175

Epilog

“Şato”nun Peşinde 191

Dizin 195

Borges ve diđerleri

602. Gece: Kendini Fark Eden Hikâye

Hiçbiri, tüm o gecelerin içindeki büyü 602. gece kadar altüst edici değildir. Bu garip gecede sultan, Şehrazat'ın dudaklarından kendi hikâyesinin döküldüğünü duyar. Tüm diğer hikâyeleri ve dolayısıyla kendisini de kapsayan o hikâyenin başını duyar. Acaba okur bu iç içe geçmenin taşıdığı geniş olasılıkları ve tehlikeyi açıkça hisseder mi? Eğer Şehrazat anlatmayı sürdürürse, bin bir gecenin sonsuz ve döngüsel hale gelmiş olan hikâyesinde kısılı kalan sultan ebediyen masalını dinlemeye devam edecektir... *Binbir Gece Masalları*'nda Şehrazat birçok hikâye anlatır; bunlardan biri, adeta *Binbir Gece Masalları*'nın kendisidir.¹

Kurmacanın sınırları üzerine hayaller kurmayı seven biri olarak bu satırları okuduğumda önemli bir buluş yapmış bilimci gibi heyecanlandım. Oysa ortada bir buluş varsa sahibi de kuşkusuz Borges'ti. Her büyük yazarın okurun üzerinde oluşturduğu etkinin şekli farklıdır, kendine özgüdür. Borges'in metinleri beni zihinsel olarak uyarmakla kalmaz, aynı zamanda çocuksu macera duygumu da körükleyen konular ve atmosferler içerir. İşte yine ilginç bir örnekle zihnimin içinde ne zamandır uyandırılmayı bekleyen Sherlock Holmes'tan mülhem araştırmacı-yazarı harekete geçir-

¹ J.L. Borges, "When Fiction Lives in Fiction", *Selected Non-Fictions*, Penguin Books, 2000: 161-163.

meyi başarmıştı. Hemen kitaplığıma koştum, *Binbir Gece Masalları*'nın Türkçe çevirisinden 602. Gece'yi aramaya koyuldum. Sonuç, tam bir hayal kırıklığıydı. Diğer masallar gibi bir masal anlatıyordu, bendeki 602. gecede Şehrazat. Kendi hikâyesine de uzaktan yakından benzemiyordu. Yani, Borges'in dediği gibi o büyümlü gecede, kendi hikâyesini anlatarak *Binbir Gece Masalları*'nın kendi üzerine kapanmasına neden oluyordu. Kitabı kapattıktan sonra, saflığıma hayret ettim. Böyle bir şeyin gerçek olması mümkün müydü? Eğer 602. gecede bir kırılma yaşanıyor olsaydı, 603. gecede 2. gecenin hikâyesi, 604. gecede 3. gecenin hikâyesi olmalıydı ve kitabın sonuna kadar (ki artık kitabın bir sonundan söz etmek olanaksızdı) bu böyle gitmeliydi. Böyle bir kitap ancak Borges'in hayallerinde var olabilirdi. Okuduğunuz sayfayı bir daha asla bulamadığınız gizemli "Kum Kitabı" gibi hayali bir kitap olmalıydı bu yazıda sözü edilen *Binbir Gece Masalları*. Ama kendime de çok haksızlık etmemeliyim. Beni şaşırtan bu yazının içinde bulunduğu kitabın kapağında yazan "Seçilmiş Kurmaca Olmayan Yazılar" ibaresi olmuştu. Yayınevi ve kitabın editörü üzerine basa basa bu metinlerin kurmaca olmadıklarını kapaktan duyuruyorlardı okurlarına. O halde?

O halde Borges bendeki *Binbir Gece Masalları*'ndan başka bir *Binbir Gece Masalları*'ndan söz ediyor olmalıydı. Bilindiği gibi, *Binbir Gece Masalları* antik Doğu coğrafyasının çeşitli yerlerinden, Arap, İran, Mısır, Hint ve hatta Orta Asya kültürlerinin masallarından yüzyıllar içinde farklı yazarlar tarafından derlenmiş geniş bir koleksiyondur. Belki de Borges XVIII. ve XIX. yüzyıllarda yayımlanmış farklı bir versiyonundan söz ediyordu.

İlk hayal kırıklığı anında yürüttüğüm düz mantık böyle bir şeyin olamayacağını söylüyordu bana ama araştırmaya başlayınca Borges'in ortaya attığı bu "602.

Gece” meselesinin başkaları tarafından epeyce ciddiye alındığını gördüm. Birkaç örnek vermek gerekirse...

Todorov, kurmacada karakter ile olay örgüsünün ve hikâyenin ilişkisini irdelediği ilginç makalesi “Anlatı-Adamlar”da¹, her karakterin potansiyel bir hikâye olduğunu söyler. *Binbir Gece Masalları*’nda karakter derinliği olmadığını söyleyenlere karşı farklı bir açıdan metni inceleyerek, karakterlerin ortaya çıktıklarında kurmacanın akışını iç içe geçmelerle nasıl belirlediğini anlatırken, Borges’in 602. Gece’sine değinir. Bu gecenin bu türden iç içe geçmelerin zirvesini oluşturduğunu belirtir! Todorov gidip 602. Gece’yi aramak yerine Borges’in söylediğinin doğru olduğu kabulüyle bu saptamaları yapmış olmalı. Ya da o da Evelyn Fishburn gibi okumuş olabilir metni.

Evelyn Fishburn, Borges’in yapıtlarında *Binbir Gece Masalları*’nın izini sürdüğü makalesinde² yazarın edebiyatını anlamak için “sonsuzluk, labirent, aynalar, ikizlik, iç içe geçme ve merkezilik” gibi anahtar kelimeler tanımlar. O da Borges’in bu gizemli gece hakkında söylediklerine Todorov gibi inanmaktadır. Üstelik Fishburn makalesinde, 602. Gece’ye denk gelen hikâyeyi de irdeler ve bu hikâyenin (Bir genç kız onu hapsedmiş olan ifrit uyurken kendisiyle sevişmesi için bir prentaj yapar, eğer kendisiyle birlikte olmazsa onu baştan çıkarmakla suçlayacağını söyler) Şehrazat’ın ana hikâyesiyle benzer bir olay örgüsü taşıdığını iddia eder. Bu hikâyedeki genç kız karşısına çıkan erkeklerle yatarak kendisini hapseden ifritten intikam almaktadır. Bu hikâyenin Şehrazat’ın çerçevedeki hikâyesinin tekrarı olduğunu söylemek bence oldukça zorlama bir yorum ama Fishburn (Borges’e hak vererek) bunun bir *mise*

¹ Tzvetan Todorov, “Narrative-Men”, *Arabian Nights Reader* (Ed. Ulrich Marzolph) Wayne State University Press, 2006: 226-238.

² Evelyn Fishburn, “Traces of the Thousand and One Nights in Borges”, *Middle Eastern Literatures*, cilt 7, no 2, temmuz 2004: 91-101.

*en abyme*¹ olduğunu söyler. Ancak Fishburn ve Todorov gibi düşünmeyenler de var, John Barth gibi.

John Barth, postmodern edebiyat söz konusu olduğunda hemen adı sayılan yazarlardandır. “Yorgunluğun Edebiyatı”² adlı makalesinde Barth, artık XIX. yüzyılın temsil yöntemlerinden beslenen geleneksel edebiyat tekniklerinin (realizmin) kullanıla kullanıla tükenmiş (yorulmuş) olduğunu söyler. Joyce, Kafka, Beckett ve Borges gibi modernist yazarların yapıtlarıninsa heyecan vermeyi sürdürdüğünü, ortamlararası (*intermedia*, *mixed media*) sanatın ümit vaat ettiğini savunur. Postmodern edebiyatın manifestosu olarak kabul edilen bu makalenin bir yerinde Barth, sözü tekrar en sevdiği yazar olan Borges’e getirir. Hem de yazımın girişinde alıntılıdığım 602. Gece meselesinden söz açarak... Şehrazat’ın bu büyüğü gecede *Binbir Gece Masalları*’nın çerçeve hikâyesini anlatmaya başladığını, ortaya çıkan sonsuz metnin Şehrazat’ın hayatını kurtardığını büyük bir zevkle Borges’ten aktarır. Ancak Barth bir parantez açıp, bütün bunları Borges’in uydurduğundan kuşku landığını, çünkü bildiği hiçbir versiyonunda böyle bir gece olmadığını ama *Binbir Gece Masalları*’nın belki de Borges’in “Tlön, Ukbar, Orbis Tertius” öyküsündeki ansiklopedi gibi olduğunu, dolayısıyla arada sırada kitabı kontrol etmek gerektiğini şakacı bir üslupla ekler! O halde meseleyi kapanmış sayabilirdim: Evet, bilinen hiçbir *Binbir Gece Masalları* çevirisinde böyle bir büyüğü sonsuzluğa düşüş durumu yoktu. Zaten gerçek dünyada böyle bir şeyin olması mümkün değildi. Ama içimdeki huzursuzluk bir türlü dinmek bilmiyordu.

¹ *Mise en abyme*, sonsuzluğa düşüş anlamına gelen bir deyiş. Kalkanların üzerine yapılan işlemlerden bazen en ortadaki kısma tüm işlemin küçük bir kopyası da işlenirmiş, bu durumu betimlemek için kullanılan terimi André Gide edebiyattaki bütünü kendi içinde temsil eden yapılar için kullanıyor. İlerleyen sayfalarda daha ayrıntılı incelemeye çalışacağım bu kavramı.

² John Barth, “The Literature of Exhaustion”, *Atlantic Monthly*, Ağustos 1967: 29-34.

Çünkü Borges, yukarıda sözünü ettiğim yazısında böyle bir metnin varlığından söz etmekle kalmıyor, makalesinde savunduğu sonsuzluğa düşme meselesinin en iyi örneği olarak gösteriyordu 602. Gece'yi. Gerçi Borges her zaman olmayan, hatta olması imkânsız kitaplardan, kitaplıklardan, haritalardan, ülkelerden ve insanlardan söz ederdi. Tıpkı “Tlön, Ukbar, Orbis Tertius” öyküsünde sözünü ettiği *Britannica* cildi gibi. Ama o türden düşünce deneyleri öykü olarak kurmaca yapıtları arasında okura sunuluyor ve biz okurlardan anlatılanların kurmaca olduğunu akılda tutarak okumamız bekleniyordu. Son dönemde artık bayağı bir klişe haline almış olan “kurmaca ile gerçekliğin sınırlarında” gezinen metinlerdir bunlar. Ama yine de, son kertede bunların kurmaca olduğunu biliriz. Örneğin, sonsuz bir mekâna yayılan, rafları tüm harf kombinasyonlarının oluşturduğu kitaplarla dolu fantastik bir kütüphanenin anlatıldığı “Babil Kitaplığı” gibi bir Borges öyküsünü bir *düşünce deneyi* olarak okuruz. Bilimcilerin sıklıkla kullandığı bir yöntem olan düşünce deneyleri gerçekleştirilmesi çok güç ya da imkânsız birtakım durumları varsayımsal olarak gündeme getirip tartışmaya olanak tanır.. Modernist edebiyat bu türden düşünce deneyleriyle doludur, hatta birçok bilim-kurgu ve fantastik edebiyat yapıtı bu bağlamda incelenebilir.¹ Bunlara alıştım. Dediğim gibi Borges'i keşfettiğim seksenli yıllarda bu yöntemi zevkle benimsemiştim ve edebiyata ilişkin bakış açım başka bir yörüngeye oturmuştu. Ama bu sefer, ters giden bir şeyler vardı. İçimde çalan alarm zilleri bir tek ismi fısıldıyordu: Sokal.

Özellikle postmodernlik tartışmalarında birçoklarına göre kilit bir isimdir Alan Sokal. Hatırlamakta yarar var: New York Üniversitesi'nde fizik profesörü olan

¹ Allen Thiher, *Fiction Refracts Science, Modernist Writers from Proust to Borges*, University of Missouri Press, Columbia, 2005.

Alan Sokal, 1996 yılında tamamen keyfi ve spekülâtif savlarla dolu bir makale kaleme aldı.¹ Bu savları bilimsel jargonla süslemekle kalmadı, aynı zamanda bilimsel kaydırmalarla dönemin ruhuna uygun bir hale getirdi. Sokal bu makaleyi, Duke Üniversitesi Yayınları tarafından yayımlanan postmodern kültürel çalışmalar dergisi *Social Text*'e gönderdi. Yazı, hakem incelemesinden geçirilmeden yayımlandı. Eşzamanlı olarak Sokal başka bir dergide² yazının içeriğinin tamamen uydurma olduğunu açıklayan; postmodern sosyal bilimcilerin yazıları yayımlarken uzman görüşüne ihtiyaç duymadıklarını, çünkü yazıların kimin tarafından yazıldığına ve içeriklerinin kendi dünya görüşlerine yakın bir his verip vermemesine baktıklarını savunan bir yazı yayımladı.³ Tabii büyük tepkiler aldı. Kimileri onu etik dışı davranmakla suçladı, kimi sosyal bilimciler de Sokal'a destek verdiler. Bence işin ilginç yanı, bu tuhaf yazı bilimsel bir makale olarak değil de postmodern söylemin parodisi olarak yayımlansaydı gerçekten de zevkle okunabilirdi.

Postmodern düşünürlerin anlaşılması zor ama havalı üsluplarıyla dalga geçmek için bilgisayar programları bile yazıldı. Örneğin, Postmodern Yazı Üretici adı verilen bir program her tuşa bastığınızda karşınıza “postmodern” bir metin getirmektedir. Dilbilgisel açıdan hatasız, kullandığı üslup ve terminolojinin etkisiyle çok önemli bir şeylerden söz ettiği hissi uyandıran

¹ Alan Sokal, “Transgressing the Boundaries: Towards a Transformative Hermeneutics of Quantum Gravity”, *Social Text*, 46/47 1996: 217-252, Duke University Press.

² Alan Sokal, “A Physicist’s Experiment with Cultural Studies”, *Lingua Franca*, Mayıs/Haziran 1996: 62-64.

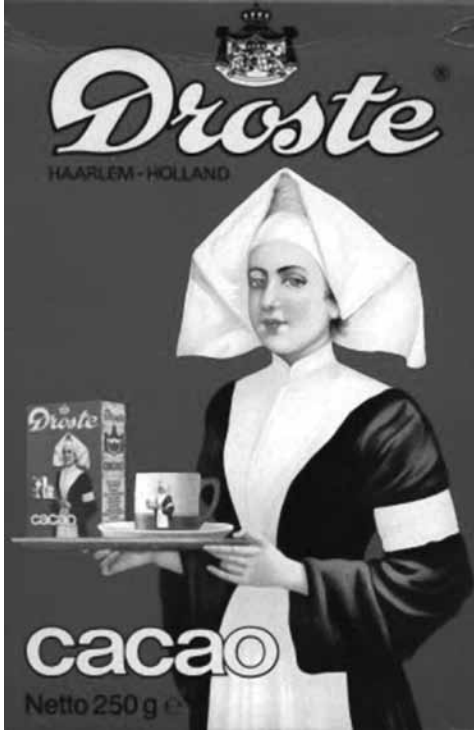
³ Sokal’ın bu meseleyi ayrıntılarıyla anlattığı ve son moda postmodern düşünürlerin bilimsel söylemi keyfi bir şekilde kullanarak kimi zaman inanılmaz saçmalıklar ürettiklerini savunduğu kitap Türkçe’de de yayımlandı. Postmodernizm tartışmaları sırasında başucunda bulundurulması gereken bir eser: Alan Sokal, Jean Bricmont, *Son Moda Saçmalar; Postmodern Aydınların Bilimi Kötüye Kullanması*, İletişim Yayınları, 2002.

ama aslında hiçbir anlamı olmayan makaleler.¹ Bu sayfaya en son girdiğimde karşıma çıkan başlıklardan bazıları şöyleydi: *Sosyal Realizmi Yeniden İcat Etmek: Stone'un Çalışmalarında Diyalektik Öncesi Kuram; Anlatisallık Türü: Yapısalcılıköncesi Kapitalist Kuram, Rasyonalizm ve Diyalektik Ataerkillik; Kapitalizm ve Mutabakatın Kültüröncesi Paradigması...* Tabii bu türden tepkilerin bizatihi kendilerini de eleştirmek mümkün. Çünkü anlaşılmadığı iddia edilen metinleri kimin anlamadığı da ayrı bir sorundur. Çizgi dışı denemelerin üzerini kolayca çizmek çarçabuk bir entelektüel düşmanlığına evrilebilir. Kimi postmodern akademisyenlerin kerameti kendinden menkul felsefelerini pazarlamak için bilim jargonunu yağmalamalarına karşı çok önemli bir çıkış olarak değerlendirilebilecek Sokal vakasının aklıma gelmesi belki de Borges'e bir parça haksızlık. Çünkü Borges ne bir felsefeci olarak ortaya çıktı ne de bir bilimci olarak.

602. Gece meselesiyle okurunu baştan çıkararak Borges'in yazısında aslında en az o gece kadar tuhaf ama gerçek başka örnekler olması kafaları karıştırıyor. Zaten o örneklerin gerçek oluşlarıydı beni de inandıran. Yazısının başında sonsuzluk fikriyle (deneyimi mi demeli acaba) ilk karşılaşma anını anlatıyor Borges: Büyük bir bisküvi kutusunun üzerindeki Japon resminin bir köşesinde yine bu bisküvi kutusunun resmi vardır. Yani resmin içinde o resmin küçük bir versiyonu daha bulunmaktadır. O küçük bisküvi kutusunun üzerindeki resmin içinde de daha küçük bir bisküvi kutusu resmi ve onun içinde de bir başka kutu... Elbette, baskı tekniğinin el verdiği ölçüde bu resim içinde resim devam ettirilebilir bir oyundur. Bir Hollanda kakao mar-

¹ *Postmodern Essay Generator*: <http://www.elsewhere.org/pomo/> adresine ulaştığınızda karşınıza Andréw C. Bulhak tarafından tasarlanmış olan bilgisayar programının ürettiği bir makale çıkacak. Sayfaya her girdiğinizde ya da sayfanın altındaki bir bağlantı noktasına her bastığımızda farklı bir makale üreten bu program son yıllarda gördüğüm en yaratıcı metinsel çalışmalarından biri.

kası olan *Droste*'nin kutularının üzerindeki resimde bu türden bir iç içe geçme kullanıldığı için bu tarz oyunlar *Droste* etkisi olarak da bilinir. Borges'in sözünü ettiği bisküvi kutusunun üzerindeki Japon resmi de böyle bir *Droste* oyunu olmalıydı.

İlk kez 1904 yılında kullanılmaya başlanan *Droste* kutusundaki *mise en abyme* (sonsuz düşüş).

Borges için sonsuzluğun bir temsiliyle, hatta bira-
kın temsili bizzat kendisiyle karşılaşmadır bu. Büyü-
lendiğini, böyle bir şeyin nasıl olabileceğini sorguladı-
ğını anlatıyor; ardından da resim-içinde-resim-içinde-
resim... sonsuzluğundan sonra karşılaştığı harita-için-
de-harita-içinde-harita... sonsuzluğundan söz ediyor.
Yazının ilerleyen satırlarında da bu olguyu farklı sa-
natlardan örneklerle ele alıyor. Velázquez'in *Nedimeler*
(*Las Meninas*) tablosundan, 602. Gece'den (beni de o
anda tavlıyor) ve Hamlet'ten söz ediyor. Hamlet'in ken-
di hikâyesinin bir benzerini tiyatrodaki sahneletmesinin
oyun içinde oyun motifinin bu türden bir sonsuzluk
hissi yarattığını söylüyor. Aslında bunları ilk (ve tek)
söyleyen Borges değil. André Gide 1893'te şöyle yaz-
mış:

Bir sanat yapıtında, karakterler düzeyinde, yapıtın
bizzat kendi konusuyla yer değiştirdiğini görmeyi seve-
rim. Hiçbir şey yapıtın tamamını daha iyi gözler önüne
sermez ya da yapıtı daha iyi aydınlatmaz. Memling'in
ya da Quentin Massys'in resimlerinde, küçük karanlık
dışbükey bir ayna resmetme eyleminin gerçekleştiği
odanın içini bu şekilde yansıtır. Azıcık farklı bir biçim-
de de olsa Velázquez'in *Nedimeler*'inde olduğu gibi. Son
olarak da, edebiyatta, *Hamlet*'te bir oyunun oynandığı
bir sahne vardır; bu diğer birçok oyunlarında da vardır.
Wilhelm Meister'de şatoda kukla gösterileri ve festival-
ler vardır. *Usherlerin Çöküşü*'nde Roderick'e okunan bir
parça vardır vd. Bu örneklerden hiçbiri çok kesin değil-
dir. *Cahiers*'de, *Narcisse*'de ve *La Tentative*'de yapmaya
çalıştığım şeyi en iyi açıklayacak örnek özgün kalkanın
ikinci bir temsiline yine kalkanın üzerine sonsuzca ("en
abyeme") işlendiği armacılıktan verilebilir.¹

¹ André Gide, *Journals 1889-1949*, Penguin, 1984.

MURAT GÜLSOY

602. GECE

İNCELEME

“Hiçbiri, tüm o gecelerin içindeki büyü 602. gece kadar altüst edici değildir.” Yazma eylemi üzerine düşünmeye devam eden **Murat Gülsoy**, bu kez Borges’in sözünü ettiği o büyü- lü gecenin izini sürerek, genel olarak sanat ve özel olarak ede- biyatta temsil meselesinin açtığı kapıdan giriyor yazının bah- çesine. Bu bahçede, kendi içine doğru genişleyen resimler, sonsuzluğa doğru düşme hissi veren hikâyeler, roman kahra- manı olduğunun farkında olan metakurmaca karakterler, ken- dinin aynası olan metinler arasında gezinirken, bir yandan da kendi edebiyatının köklerini arıyor. **602. Gece**, insanlığın bi- linen en cesur özgürlük projelerinden biri olarak sahiplendi- ği modernizmin edebi mirasını tartışırken, bu coğrafyadaki izdüşümlerini de Ahmet Hamdi Tanpınar, Oğuz Atay ve Or- han Pamuk gibi kilit isimler üzerinden yeniden ve yakından okuyor.

KAPAK RESMİ: MIKEL GLASS

ISBN 978-975-07-1089-6

9 789750 710896

<http://www.canyayinlari.com>